

Og nu aabnedes en Dør deroppe, uden at hun havde ringet, og han hørte Frandsens valne Stemme. Et Øjeblik efter lukkedes Døren igen, og alt var stille.

Som et vildt Dyr sprang han op ad Trappen. Men midtvejs standsede han med et voldsomt Ryk og gjorde et nyt Forsøg paa at besinde sig. Han sagde til sig selv, at nu galdt det om at være rolig og ikke at gøre sig latterlig. Frem for alt ingen kompromitterende Skandale.

En gammel, venlig Dame i Vinterkaabe og Sommerhat kom ud af sin Dør lige foran ham. Da hun saae den velklædte Herre staa der med glødende Øjne og holde sig til Rækværket, spurgte hun forskrækket, om han var bleven syg. Han forklarede, at det var Aandenød paa Grund af Trapperne.

»Ja, de er slemme her i Huset«, sagde hun og gik videre.

Da hun var kommen et Par Trapper ned, listede han sig sagte opefter med lange Skridt som en Abe, der gaar tilvejs i et Træ. Udenfor Vennens Dør stod han et Øjeblik og lyttede, idet han lagde Øret ned til Brevspalten. Han kunde tydeligt høre dem tale derinde, indtil en tung Arbejdsvogn nede paa Gaden fyldte Trappegabet med sin Larm.

»Nu rolig, John! . . . Blot rolig!« formanede han sig selv, da der atter var bleven stille.